

[Arbejdsministeren]

støtte til arbejde i lokalsamfundet, som ellers ikke bliver udført, også er et ønske om at nå til resultater, plus at der i debatten kom sådanne ideer frem – jeg tænker her på hr. Bolvigs og andres ideer – som der også burde være flertal for i denne sal, sådan at denne debat, som en af ordførerne udtrykte det, ikke kun blev en studiekredsøvelse, men bliver optakten til gennemførelse af konkrete og håndgribelige resultater.

Jeg tror, det var hr. Arne Melchior, der sagde, at mine evner ikke var af overjordisk art, men af den mere jordisk betonedede karakter, og at jeg i modsætning til statsministeren ikke rakte op over skyerne ved udarbejdelse af disse ideer, og at man ligesom fik indtryk af, at der var et modsætningsforhold mellem det, vi her lægger frem, og det, statsministeren tidligere har sagt. Jeg synes, man skal gøre sig klart, hvad det var statsministeren sagde. Statsministeren sagde, at målet må være, at ingen går arbejdsløs mere end et halvt år, før der gives et jobtilbud. Hvad er det, vi gør i denne redegørelse? Det er, at vi kommer frem til en situation, og vi tror, det er realistisk at komme frem til den situation, hvor der kun går ét år, før der fra samfundets side gives et jobtilbud til den langtidsarbejdsløse. Jeg synes derfor, at det er uberettiget at ville skyde kiler ind mellem statsministeren og redegørelsen. Der er en klar overensstemmelse i det sigte, der har ligget fra statsministeren, og i den redegørelse, regeringen her har afleveret.

Til gengæld tiltroede hr. Fogh Rasmussen mig telepatiske evner, og det er jeg selvfølgelig smigret over, idet hr. Fogh Rasmussen mente, at beskæftigelsesredegørelsen fra regeringens side var inspireret af de venstreforslag, der først fremkom betydeligt senere end regeringens redegørelse. I kraft af, forstod jeg, en eller anden telepatiske indsigt i venstrefolks tankegang, når den er bedst, skulle jeg altså have ladet mig inspirere af venstre til at gøre det, som vi nu har lagt frem, og som venstre derefter i sine egne forslag har gentaget.

Jeg vil nødig skændes med hr. Fogh Rasmussen om disse telepatiske materier og vil selvfølgelig glæde mig over, at også venstre vil gøre noget for at løse erhvervsuddannelsesproblemerne, men er det særlig hensigtsmæssigt at løse disse problemer, som venstre lægger op til det, gennem forøgede statslige

og kommunale tilskud til private virksomheder? Er det ikke bedre, som også Arbejdsgiverforeningen og andre erhvervsorganisationer har sagt det, at lade den private sektor selv bære den økonomiske byrde ved fremskaffelse af disse pladser? Vi tror det.

Jeg vil gerne til hr. Kurt Hansen og andre, der har været inde på spørgsmålet om, hvordan man fremskaffer lære- og praktikpladser i den private sektor, hvor hr. Kurt Hansen gav indtryk af, at det nærmest var frivilligt for den private sektor, sige, at det, der ligger i regeringens oplæg, er en pligt for den private sektor til at oprette et antal praktikpladser, og det skønner vi er ca. $\frac{3}{4}$ af de praktikpladser, der er nødvendige. Det skal være en pligt for det private erhvervsliv, men vi har sagt, at det skal have afgørende indflydelse på, hvordan denne pligt udformes i praksis. Det, vi fra samfundets side må sikre os, er blot, at pladserne bliver oprettet. Det vil sige, at kan vi ikke nå til enighed med dem i en fornuftig forhandling, så må vi lovgive om dette spørgsmål. Så er der nogle, der vil sige: ja men det er jo trusler. Nej, det er at undgå den trussel, der består i, at mange unge lokkes ind i en erhvervmæssig uddannelse og bremses i deres bestræbelser på at få en uddannelse, i og med at de ikke kan skaffe sig selv en praktikplads siden hen.

Vi har diskuteret mange muligheder i den forbindelse, og jeg vil da gerne give folketingets arbejdsmarkedsudvalg og andre relevante udvalg indtryk af, hvad det er, vi vil spille ud med over for arbejdsmarkedets parter, og de ideer, arbejdsmarkedet har nævnt over for os i så henseende. Afgørende for regeringen er, at problemet bliver løst.

Hr. Fogh Rasmussen gav indtryk af, at hovedvægten i regeringens hidtidige indsats over for ungdomsarbejdsløsheden lå på, forstod jeg, arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger. Det er en fortegnet fremstilling. Hovedvægten i regeringens og i øvrigt folketingsflertallets indsats over for de unge ligger på uddannelsessiden. Vi bruger 6 mia kr. om året til ordinære, almindelige ungdoms- og erhvervsorienterede uddannelser. Heroverfor skal den arbejdsmarkedspolitiske indsats ses, som især tager sigte på dem, det af den ene eller den anden grund ikke lykkedes at få med i det almindelige uddannelsessystem. Den går kun op til $\frac{1}{10}$ af dette tal på 6 mia kr., så man kan i høj grad sige, at vi priorite-